

Omgaan met onzekerheid

Uit: *Vakvereisten voor Politiek en Beleid, KPPC 2003*

Hier is een zeer vitaal aspect van *interactief beleid maken* aan de orde. Zeer kort gesteld: de beleidsmaker die niet weet hoe hij met onzekerheid moet omgaan, zal geen succesvol beleid maken.

Dit is het tegenovergestelde van *zekerheidsperfectionering*, de drang om alles te willen beheersen en onder controle te houden opdat het doel hoe dan ook bereikt zal worden. Vele beleidsmakers moeten nog leren dat beleid weliswaar *doel stellen* vereist, maar dat het eeuwig en altijd onzeker zal zijn of die doelen ook gehaald worden. Ook al weet ik dat ik duizend keer de deur heb bereikt door naar die deur toe te lopen, ik weet nooit zeker of dat de volgende keer ook zal lukken. Er kan een vliegtuig landen op het huis, de centrale verwarming kan ontploffen, iemand kan mij tegenhouden, kortom diverse factoren die ik niet ken (laat staan kan beheersen) kunnen het *bereiken* van mijn doel frustreren.

De beleidsvoerder die zich toelegt op alleen datgene wat hij kan overzien en beïnvloeden, en die sturen op onzekerheid als leidend motief neemt, heeft de meeste kans van slagen. Doen wat daarvoor nodig is, vindt die beleidsvoerder in de *architectuur van zeven stappen* en in de *architectuur van interactief beleid maken*.

Omdat het nooit zeker is of u een gesteld doel haalt, is alles wat u doet alleen maar een *streven* (naar het doel). Vandaar dat u in de architectuur van interactief beleid maken in de synthesefase het begrip 'streefbeelden' tegenkomt.